

Cherry Land

मुलांच्या सर्वांगीण विकासासाठी

चेरी लँड

तीळगुळ घ्या गोड गोड बोला

जानेवारी २०१४

रु.२०

Cosoms Bank

COME TO COSMOS & EXPERIENCE
THE DIFFERENCE

45, Saraswati Niwas, Hanuman Road, Vile Parle (E), Mumbai - 400 057
Tel. No. 26152389, 26191096 Fax 26186192

COSMO NET WWW.cosmosbank.com

AVAILABLE FULL FLEDGED INTERNET BANKING SERVICE !

Enjoy Internet Banking With Personalised Services !

REGULAR SAVING ACCOUNT

With min. balance of Rs. 1000/- Only (AQB)
Account Will be opened With min. documents : 2 Photographs
Photo ID Proof : PAN Card, Driving Licence / Election Card/ Passport etc.
Address Proof : Latest Electricity / Telephone Bill, Passport / Driving License

SAVING ACCOUNT

For CO-OP HOUSING SOCIETIES with min. balance of Rs.1000/- Only (AQB)
Minium Required documents :- Resolution, Registration Certificate &
Rubber Stamp of Society KYC Documents of Chairman, Secretary & Treasurer
i.e Photograph, Pan Card, Address proof etc.

F.F.D

@6.75 %

For

S.B.

&

C.A.

Open an account with Rs. 100 / Only

COSMOS KIDZ

Saving Account for children.

COSMO YOUTH Saving Account

for youth between
18 to 25 years

Become a LAKHAPATI by investing monthly
(RECURRING DEPOSIT)

COSMO PREMIUM ACCOUNT

Cosmo Premium Saving A/c Min. Bal. Rs. 10,000/- (AQB)

Cosmo Premium Current A/c Min. Bal. Rs. 20,000/- (AQB)

Cosmo Premium Plus Current A/c Min. Bal. Rs. 50,000/- (AQB)

FREE SERVICES : DD/heque Book, RTGS/NEFT, Visa Debit card, Bill Payment,
SMS Banking , Interbranch transactions, Cash Deposition charges etc.

वर्ष दुसरे । अंक पहिला

मुख्य संपादक : लता गुटे

कार्यकारी संपादक : रवीन्द्र आवटी

सल्लागार संपादक : माधवी कुंटे

एकनाथ आव्हाड, सुमन नवलकर

मिडीया पार्टनर : द ग्लोबल टाईम्स

चेरी लँड हे मासिक मालक, प्रकाशक - लता गुटे,

संपादक : लता गुटे

T.C.No.-MAHMUL03033/13/1/2012-TC

मुखपृष्ठ, संकल्पना, मांडणी

विशवा ग्राफिक्स

छपाई :

त्रिमुर्ती आर्ट प्रिन्टर्स

ए/२, २३८, राहा अँड नहार

इंडस्ट्रियल इस्टेट, लोअर परेल, मुंबई

९८२१६९६०९८ / ९८६७९१८२९२

संपादकीय पत्रव्यवहाराचा पत्ता :

४०३, धनलक्ष्मी विहार, नंदा पातकर रोड,

विलेपार्ले (पूर्व). मुंबई - ४०० ०५७.

९८७०६१७१२४

lataguthe@gmail.com

Bharani Creation

अंतरंग

वाचक पालकांच्या प्रतिक्रिया.....	४
CHERRY LAND (Suman Phadke)	५
छोटूचा वाढदिवस (माधवी कुंटे).....	६
अजब (रविकिरण भा पराडकर).....	१२
Jokes.....	१३
हेल्दी फूड (स्वप्निल नंदकुमार वाडेकर).....	१५
26 January Happy Republic day	१७
कथा विवेकानंदांच्या	१९
चित्र रंगवा.....	२०
परोपकार (एकनाथ आव्हाड).....	२१
मकर संक्रांत (लता गुटे).....	२३
Write the Story on Picture गोष्ट तयार करणे	२५
Raghu & Silly (Kalpana Kothare)	२६
JUNGLE.....	२८
Join The Dots.....	२९
शोध आणि शासन (लता गुटे).....	३०
Did You Know?.....	३२
जंगलातील गम्मत (सुभाष नाईक).....	३३
SKEET (Mohana Karkhanis).....	३३
संत नरहरी (एकनाथ आव्हाड).....	३८
नेट से गो (ज्योती कपिले).....	४१
निवीची करामत (डॉ. सुमन नवलकर).....	४२

बालमित्रांनो,

लता गुटे

जानेवारी महिना वर्ष दुसरे अंक पहिला **चेरी Land** घेऊन येत आहे खास आपल्यासाठी. सण, उत्सव, संस्कृती जोपासणारं मासिक. ह्यामध्ये वेगवेगळ्या देशाचे राजकुमार, राजकुमारी, पत्त्या, शुर बालवीर भेटणार आहेत. त्याचबरोबर गंमत जंमत, शब्द कोडी, विनोद यामधून खूप आनंद लुटा.

वाचनाची, लिखाणाची आवड निर्माण होईल. छान छान कविता वाचण्यात, कोडी सोडवण्यात, चित्र रंगवण्यात वेळही छान जाईल. गोष्टीतील प्राणी, पक्षी तुमच्याशी चक्क गप्पा मारतील, आहे की नाही मज्जा !!

मला तुमच्याशी बोलायला तुमचे विचार जाणून घ्यायला आवडेल. तुम्हाला आणखी काय हवं आहे ते ई-मेल पाठवून, फोन करून, मेसेज पाठवून जरूर कळवा हं. मासिकामध्ये आपल्याला कोडी सोडवायला, चित्र रंगवायला दिले आहे ते ही पूर्ण करून प्रत्येक महिन्याला पाठवून द्या. छान छान गिफ्टस्पाण मिळवणार आहात. तुम्हालाही काही कविता, एखादी आठवण, शाळेतील गंमती जंमती, लेख पाठवावेसे वाटेल तर पाठवा.

आम्ही ते **चेरी Land** मध्ये जरूर सहभागी करून घेऊ. तुमचे साहित्य पाठवतांना तुमचे नाव, पत्ता, शाळेचे नाव, जन्मतारीखही जरूर पाठवा. तुमचे शिक्षक, आई-बाबा, मित्र-मैत्रिणी ते वाचून तुमचं खूप कौतुक करतील, आहे की नाही मज्जा.

प्रत्येक महिन्याच्या मासिकामध्ये एक सदर असेल, त्यामध्ये तुमच्यासाठी प्रश्न पाठवणार व स्पर्थेसाठी विषयही असणार ते जरूर वाचा. तुमचे मित्र, आई-बाबा, शिक्षक जर लिहीत असतील तर त्यांनाही सांगा.

तुमचं आवडतं

चेरी Land

अंक पहिला

अंक दुसरा

अंक तिसरा

अंक चौथा

अंक पाचवा

अंक सहावा

अंक सातवा

अंक आठवा

अंक नववा

अंक दहावा

अंक अकरावा

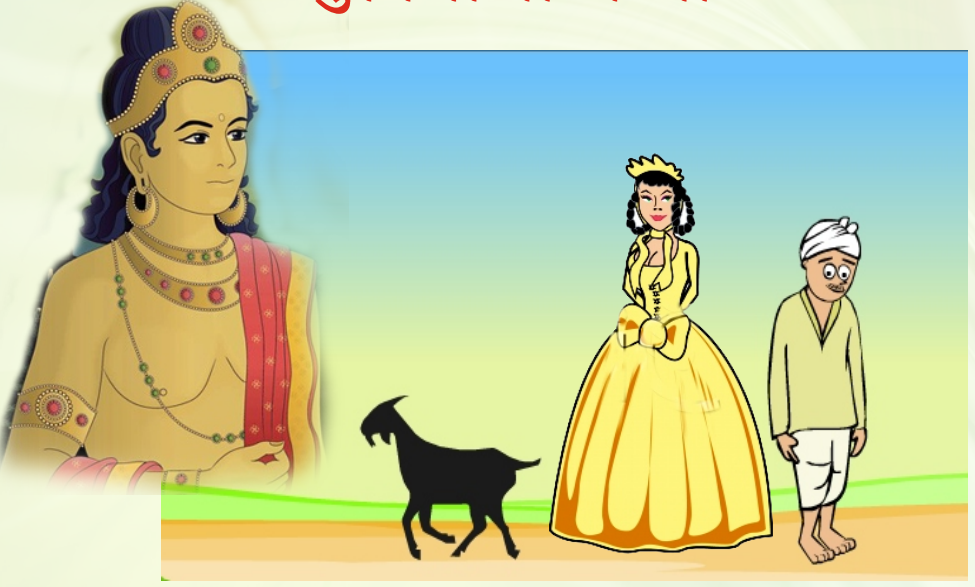
अंक बारावा

चेरी लँड या मासिकात मुलांच्या आवडीच्या कथा, कविता तसेच मुलांना शालेय उपक्रमासाठी लागणारे साहित्य उपलब्ध आहे. हा बदल तुम्ही लक्षात घेऊन चेरी लँड हे मासिक काढले आहे ही आजच्या काळाची गरज आहे. आमच्या मुलांनी दोन्ही भाषा शिकाव्यात असे आम्हाला मनापासून वाटते. आता आम्हालाही मुलांना छान छान परिकथा सांगता येतील. मराठी कविता, गाणी, गोष्टी सांगता येतील. आता प्रत्येक महिन्यात आम्हाला नवीन वाचायला, मुलांना शिकवायला मिळणार आहे.

- जगदिश साठम

सुप्रियाची कथा

बुद्धदेवांच्या काळातील ही कथा! श्रावस्ती नगरीत अनाथपिंड नावाचा श्रीमंत व्यापारी रहात असे. त्याला सुप्रिया नावाची सुंदर गुणी मुलगी होती. सुप्रिया एकुलती एक होती आणि अनाथपिंडकाची फार लाडकी होती. सुप्रियाने काहीही हट्ट केला असता तरी त्याने तो पुरवला असता. पण सुप्रिया खूप शहाणी मुलगी होती. इतरांची दुःखे समजून घेऊन आपल्याला होईल तेवढे ती दुःखे दूर करण्याचा प्रयत्न ती करीत असे. वडिल तिला रोज सोन्याच्या

दोन मोहरा देत त्या सुप्रियाने कधीच चैनीसाठी, मौजमजेसाठी खर्च केल्या नाहीत. सुप्रिया कधी कपडेलते खरेदी करीत असे तर कधी धान्य खरेदी करीत असे. धान्याची रास किंवा कपड्यांचा ढीग घेऊन रोज ती वाड्याच्या प्रवेशद्वाराशी बसे तिच्या दारावरून जे अनाथ गरजू, दीन दरिद्री लोक जात, त्यांना ती गरजेपुरते धान्य आणि कपडे देत असे. सुप्रियाची परोपकारी वृत्ती पाहून अनाथपिंडकाला फार आनंद होई. तिच्या शांत प्रेमळ स्वभावामुळे वाड्यातील

नोकरचाकर ही आपापल्या अडा-अडचणी तिच्या कानावर घालीत. सुप्रिया आपल्या शक्तीनुसार त्या अडचणी दूर करण्याचा प्रयत्न करी.

एकदा ती अशीच वाड्याच्या प्रवेशद्वाराशी बसली असताना एक माणूस दोन गोजिरवाणी कोकरे घेऊन जातांना दिसला. तिने त्या माणसाला बोलावून म्हटले, “किती सुंदर आहेत ही कोकरे! थांब त्यांना गहू देते.” तिने त्यांच्या पुढे मूठ मूठ गहू दिले. कोकरं गहू खात असताना तिनं विचारलं “कुठे नेत आहेस र ही कोकरे?”

तो म्हणाला, “एक श्रीमंत माणूस उद्या कसला तरी यज्ञ करणार आहे त्या यज्ञात बळी देण्यासाठी त्यानं ही कोकरं मागितली आहेत. दोघांची किंमत म्हणून चांगल्या दोन रुप्याच्या मोहरा देणार आहे.”

ते ऐवून सुप्रियाचा जीव कळवळला. यज्ञात दोन लहानगे जीव बळी जाणार याचं तिला वाईट वाटलं. तिनं म्हटलं, “मी तुला जर तेवढीच किंमत दिली तर मला ही कोकरं विकशील?” तो माणूस म्हणाला,

“चालेल की ताई! मला किंमत मिळाल्याशी कारण! ती त्या माणसाकडून मिळाली काय किंवा तिमच्याकडून मिळाली काय! मला काहीच हरकत नाही.” त्याला थांबायला सांगून सुप्रिया तशीच आत गेली. तिने अनाथपिंडकाजवळ दोन रुप्याच्या मोहरा मागितल्या तेव्हा त्याने कशासाठी हव्यात? ते विचारलस. बळी जाणाऱ्या कोकरांना सोडवण्यासाठी तिला पैसे हवेत हे ऐकून अनाथपिंडकाला फार समाधान वाटलं. प्राण्याबद्दल तिच्या मनातील सहानभूतीला त्याने उत्तेजन दिलं त्यानंतर तिला असं वुःणीही पशुबळीसाठी जनावर नेत असताना दिसलं तर ती ते सोडवून घेई. त्यासाठी योग्य तेवढी किंमत देई. आपल्या बारा तेरा वर्षांच्या मुलीच्या मनातील करुणा आणि इतरांची दुःखे दूर करण्याची धडपड पाहिली की अनाथपिंडक चकित होई. आपल्या मुलीला नीट मार्गदर्शन करणारा थोर गुरु हवा असं त्याला वाटे. योगायोगाने त्याच सुमारास गौतम बुद्ध आपल्या शिष्य समुदायासह तिथे

आले. बुद्धाचे प्रवचन ऐवून अनाथपिंडकाला खूप आनंद झाला. भिक्षू न होता संसारात राहून आपली मुलगी ही तत्त्वे आचरणात आणते तिला मार्गदर्शन द्यावे अशी त्याने बुद्दाला विनंती केली.

गौतम बुद्धांनी मुलीला घेऊन यायला सांगितले. फक्त बारा वर्षांची मुलगी अहिंसा, भूतदया, सहानुभूती, ही तत्त्वे आचरणात आणते याचे बुद्धांना मोठे कौतुक वाटले. तिची दिनचर्या त्यांनी ऐकली. तिने इतक्या लहान वयात श्रावस्तीतील अनेक अनाथ गरजू जिवांना मदत केली, दुःखी लोकांचे अश्रू पुसले बळी द्यायला नेले जाणारे निष्पाप मूक जीव वाचविले. हे ऐकून बुद्धांना समाधान वाटले.

त्यानंतर बुद्धदेवांच्या रोजच्या प्रवचनांना सुप्रिया हजेरी लावू लागली. ती भिक्षुणी संघाच्या महाप्रजापती गौतमींची पट्टशिष्या झाली. पुढे श्रावस्ती नगरीत दुष्काळ पडला, तेव्हा आपल्याकडे प्रवचनांना येणाऱ्या मोठाल्या व्यापाऱ्यांना बुद्धांनी सांगितलं की गोरगरिबांना मदत करायला हवी. पण त्या काळात

कुणीही मदत करायला राजी होईना. सुप्रिया मात्र तहानलेल्यांना पाणी पाजत होती. भुकेने कासाविस झालेल्यांना जमेल तेवढे धान्य वाटत होती. पण ती एकटी कुठवर पुरी पडणार? अनाथपिंडक आणखी धान्य विकत आणायला परगावी गेला त्यादिवशी ती जेतवनात बुद्ध देवांकडे एकटीच गेली. त्या दिवशी बुद्धदेवानी थोर व्यापारी धनिकांना परत एकदा लोकांना अन्नदान देण्याचं आवाहन केलं. पण आपल्याजवळ अन्नसाठा अपुरा असल्याचं सांगून सगळ्यांनी हात झटकले.

बुद्धदेव डोळे मिटून बसले असतांना सगळ्यांनी काढता पाय घेतला. एकटी सुप्रिया बसून होती. बुद्धदेवांनी डोळे उघडले सगळे गेलेले पाहून त्यांना फार वाईट वाटलं ते म्हणाले, “माझ्या धर्माची दीक्षा घेऊनही दुष्काळग्रस्तांसाठी कुणाचंच अंतःकरण दयेने भरून येत नाही? कुणीही मदतीचा हात पुढे करत नाही?”

सुप्रिया आत्मविश्वासाने म्हणाली, “मी करते मदत.” बुद्धदेव म्हणाले,

“बाळा, तू एकटी कुठवर पुरी पडणार?” सुप्रिया म्हणाली, “आपण मला फक्त आशीर्वाद द्या. मी काम सुरु करते.” बुद्धदेवांनी तिला मनःपूर्वक आशीर्वाद दिले.

दुसऱ्या दिवशी सामन्त राज जयसेन आपल्या कुटुंबियांसह जेवायला बसणार इतक्यात सुप्रिया आली. जयसेनने तिचं स्वागत केल ती धनिकश्रेष्ठी अनाथपिंडकाची मुलगी होती. गावातील नामवंत घराण्यातील मुलगी होती. त्यानं सुप्रियाला येण्याचं कारण विचारलं. तिने हातातील कटोरा पुढे करत म्हटलं “थोडीफार भिक्षा घाला.”

जयसेन म्हणाला, “धनवान श्रेष्ठींची तू एकुलती एक मुलगी आणि अशी भीक मागतेस?”

सुप्रिया म्हणाली, “माझ्यासाठी नाही महाराज! दुष्काळात भुकेने तडफडून मरणाऱ्यांसाठी भीक मागते. आता दारोदार भिक्षा मागण्याखेरीज काही उपाय नाही.”

जयसेनना शरम वाटली. त्यांनी घरातून पोतेभर धान्य आणून तिच्या हवाली केले. अशा तऱ्हेने त्या दिवशी

ती श्रावस्तीभर हिंडली धान्याच्या राशी जमा झाल्या. त्या तिने भुकेल्या लोकांना वाटल्या. ती खूप थकली होती. पण तिचं मन समाधानाने काठोकाठ भरलं होतं.

सुप्रियाचं हे कार्य ऐकल्यावर बुद्धदेवांना फार समाधान वाटलं! “माझी शिकवणूक ह्या एवढ्याश्या लहान मुलीने आचरणात आणली! सहकार्याने कोणत्याही संकटाचा सामना करता येतो आणि समाजावरील संकटवगळी सगळ्यांनीच त्याग करायचा असतो. हे तिनं आपल्या वागणुकीने दाखवून दिलं! प्रत्येक गावी अशी एक सुप्रिया असली तरी पुरे!” अस बुद्धदेव म्हणाले. त्यांनी केलेल्या गौरवाने सुप्रियाला फार आनंद झाला. पुढेही आयुष्यभर तिने बुद्धदेवांची तत्त्वे आचरणात आणत असंख्य लोकांना मदत केली.

– माधवी कुंटे

२६११६४८०

९८१९६७९५५०

अजब

हिरवे-पिवळे बेडुकराव
चिखलात खुप खेळले
आंघोळ केली साबणाने
तर रंगच सारे उडले

कुंपणावरचा सरडा
होता खूप हुशार
आले कोणी अंगावर
रंग बदलून पसार

अरेऽऽरे

म्हशीची शिंगे
मोठाली होती आणि टोकदार
बाजूने जाणाऱ्या गाढवाचा
कोट फाटला आरपार

माशीला आवडे
आंब्याची साल
फऽऽर पंखचा
धरते ताल

किटक नव्हे विमान जणू
नाव त्याचे चतूर
पंख पसरता पारदर्शक
उडतो उंच दूर

- रविकिरण भा. पराडकर

९८२१६५००३९

हेल्दी फूड

मुलांना नक्की खायला काय द्याव?

हा प्रत्येक आई समोरचा यज्ञप्रश्न असतो. मुलांच्या खाद्य सवयी त्यांच्या आवडी-निवडी, मूड संभाळत आईला त्यांचा स्वयंपाक करावा लागतो. या स्वयंपाकाची खासीयत म्हणजे या स्वयंपाकात भाजी-पोळी आमटी कोशींबीर असे जेवणाचे सामील न होता स्नॅक्स फूड सामील होत असतात. याच कारण मुलांना एकतर जेवणाचा कंटाळा असतो. ह्यातच भाजी-पोळी म्हणजे त्यांच्यासाठी सक्तीचा आहार ठरतो.

या सर्वातून मधला मार्ग म्हणजे मुलांना त्यांच्या आवडीचे पदार्थ करून देण. पण त्यांना त्या नेहमीच्या स्नॅक्स मध्येही नाविष्य लागत. बरं हे स्नॅक्स मुलांसाठी परिपूर्ण आहार ठरत नाहीत. त्यामूळे मुलांना परिपूर्ण आहार अन कोणी त्यांच्या आवडीनुसार देण प्रत्येक स्त्री साठी एक कौसल्यच असतं. परिपूर्ण आहार मुलांच्या वाढीसाठी, त्यांच्या सर्वांगीण विकासासाठी अत्यावश्यक असतो. पण असा आहार मुल सहजरीत्या खाण्यास तयार होत नाहीत. अश्यावेळेस गृहीणीला मुलांना आवडणाऱ्या पदार्थांनाच पौष्टीक व परिपूर्ण बनवावे लागते. अश्याच काही मुलांच्या आवडीच्या पण आहातमूल्यांनी परिपूर्ण अश्या नाविष्यपूर्ण रेसिपीज.

स्प्राउटेड मॅगी

साहित्य - २ व्हेज नुडल्स किंचा मॅगी. प्रत्येकी पाव वाटी अंकुरीत मूग, मटकी, वाटाणा व ऐच्छीक कडधान्य. प्रत्येकी १ चमचा चिली. टेमॅटो, शेजवान सॉस, २ चमचे तेल थोडीशी हिरवी पात.

कृती - सर्व कडधान्य स्वच्छ धुवा एकत्र करा ५-६ तास रुमालात बांधुन ठेवा.

एका पॅनमध्ये नुडल्स-मॅगी साठी पाणी उकळा त्यात नुडल्स मॅगी घाला. उकळून घ्या. चाळणीवर निथळून घ्या. एका मोठ्या पॅनमध्ये तेल तापवा. त्यावर आल-लसूण परता. सर्व सॉस घाला हलकस परता आता यात सर्व कडधान्य घाला, मोठ्या आचेवर खमंग परता. कडधान्य शिजत आल्यावर त्यात उकडलेल्या नुडल्स घाला, मिठ मिरीपूड घाला व व्यवस्थीत परतवा. पात घालून सर्व्ह करा.

सध्याची किशोरवयीन मुंल स्वावलंबी बनत असून लहान-सहान गोष्टी त्यांचे तेच मॅनेज करतात. आपल्याला पहायला मिळत. भूक लागल्यावर आईची वाट पाहत बसण्यापेक्षा ते स्वतःच एवादा पदार्थ शिजवून घेण सोयीच मानतात. सध्या टि.व्ही वर अनेक खाद्यपदार्थांच्या जाहीराती पहायला मिळतात. ज्यातून लहान मूल देखील सहजरीत्या स्वयंपाक करू शकतील. किशोरवयीन मुलांना करता येण्याजोग्या अश्याच काही सोप्या पाककृती.

सिंपली एग टोस्ट

साहित्य - २-४ ब्रेड स्लाईस, १ अंड, चिली, टोमॅटो सॉस, मिरीपूड, मिठ

कृती - तवा तापत ठेवावा. त्यावर अंड फोडून घालाव. मंद आचेवर आम्लेट होऊ द्याव. वरून मिरुपूड, मिठ भुरभुरावे. आम्लेट खालून सेट झाल्यावर ते हलकेच पलटावे (बलक हलते त्यामुळे काही फरक पडत नाही) टोस्टर मधून ब्रेड लावून घ्यावेत. त्यांना सॉस लावावेत. दोन स्लाईसच्या मध्ये आम्लेट ठेवाव. त्रिकोणी कापाव व खाण्यास घ्याव.

स्वप्निल नंदकुमार वाडेकर

26th January ! Happy Republic Day !

Republic Day - While India's Independence Day celebrates its freedom from British Rule, Republic Day celebrates the coming into force of its constitution. The main Republic Day celebration is held in the national capital, New Delhi, at the Rajpath before the President of India.

India became independent of the United Kingdom on August 15, 1947. India did not have a permanent constitution at this time. The first meeting of the Constituent Assembly was held on 9th December, 1946. The Chairman of the Constituent Assembly was Dr. Rajendra Prasad. To draft the Indian Constitution, a Drafting Committee was constituted by the Constituent Assembly with seven members under the chairmanship of the Dr. B. R. Ambedkar. The Constituent Assembly constituted different Committees to deal with different aspects of the Constitution.

Jawaharlal Nehru on 13 December, 1946 moved the 'Objective Resolution' which contained the main objectives that were to guide the deliberations of the Assembly. In 1948, the first draft of the Constitution was submitted by Drafting Committee to the Constituent Assembly. Discussions were held on that draft of the Constitution. Many suggestions were also made by the people on that draft. A draft was prepared incorporating the required amendments, which were suggested by the people. The final draft of the Constitution was presented before the Constituent Assembly on November 3, 1949. The President of the Constituent Assembly was put his signature and finally on 26th November, 1949, the Constitution of India was adopted and on 26th January,

1950, Republic Day. It came into force in all over India except Jammu and Kashmir. This date was chosen as it was the anniversary of Purna Swaraj Day, which was held on January 26, 1930.

The constitution gave India's citizens the power to govern themselves by choosing their own government. Dr Rajendra Prasad took oath as India's first president. Ever since the historic day, January 26 is celebrated with festivities and patriotic fervor across India.

Republic Day represents the true spirit of the independent India. Military parades, displays of military equipment and the national flag are important symbols on this date. India's national flag is a horizontal tricolor of deep saffron (kesaria) at the top, white in the middle and dark green at the bottom in equal proportion. The ratio of the flag's width to its length is two to three. A navy-blue wheel in the center of the white band represents the chakra. Its design is that of the wheel which appears on the abacus of the Sarnath Lion Capital of Ashoka. Its diameter approximates to the white band's width and it has 24 spokes.

कथा विवेकानंदांच्या नरेंद्राचा जन्म

नरेंद्र हे स्वामी विवेकानंदांचे लहानपणीचे नाव. कलकत्यातील सिमोलिया पथावर त्यांच्या वडिलांचे मोठे घर होते. विश्वनाथबाबू दत्त हे त्याचे नाव. ते कलकत्यातील एक नावाजलेले वकील होते. कलकत्यातच नव्हे, तर साऱ्या बंगालमध्ये त्यांची कीर्ती पसरलेली होती. गोरगरिबांपासून श्रीमंतांपर्यंत सर्वजण त्यांच्याकडे काम घेऊन येत. सर्वांचीच कामे विश्वनाथबाबू आपलेपणाने करीत. ते पैसे कमवीतही खूप आणि दानही खूप करीत.

नरेंद्राची आई होती भुवनेश्वरीदेवी. प्रसन्न, शांत, सात्विक आणि सदाचरणी. विश्वनाथबाबूंना सर्व कामांमध्ये मदत करणारी.

विश्वनाथबाबू आणि भुवनेश्वरीदेवी यांच्या संसारात बाकी सगळे ठीक असले, तरी दोघांना एकच दुःख होते. त्यांची सारी अपत्ये या मुली होत्या. त्यांना मुलगा नव्हता! आपल्याला

तेजस्वी मुलगा व्हावा अशी त्यांची इच्छा होती.

म्हणून मग घरातील एका वयस्कर बाईच्या सांगण्यावरून भुवनेश्वरीदेवी काशीला गेल्या आणि तिथे विश्वेश्वरापुढे तपश्चर्या करू लागल्या. एके दिवशी त्यांची तपश्चर्या फळाला आली आणि भगवान शंकरांनी दृष्टांत देऊन 'तुझी मनोकामना पूर्ण होईल' असा आशीर्वाद भुवनेश्वरीदेवींना दिला.

त्या कलकत्यास परतल्यावर यथासमय त्यांना मुलगा झाला! काशी-विश्वेश्वराच्या कृपेने झालेला हा मुलगा; म्हणून त्याचे नाव ठेवले वीरेश्वर. पण वीरेश्वर हे म्हणायला थोडेसे कठीण, म्हणून आई त्याला प्रेमाने म्हणे बिले.

नरेंद्र हे त्याचेच दुसरे नाव. पुढे विवेकानंद झालेला हाच तो नरेंद्रनाथ. १२ जानेवारी १८६३ हा त्याचा जन्मदिन. मकरसंक्रांतीचा तो शुभदिन होता!

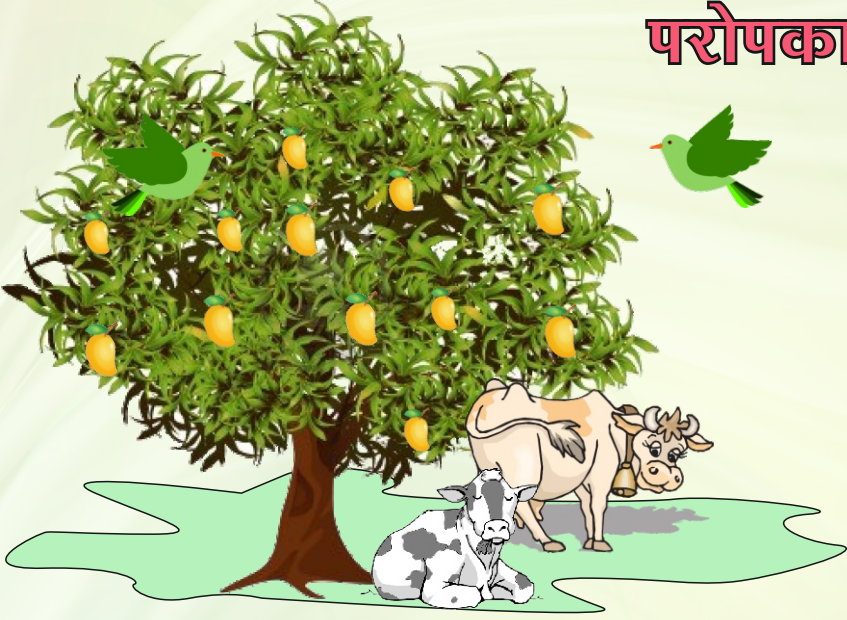
क्रमशः

चित्र रंगवा

परोपकार

एक होतं झाड, हिरवंहिरवंगार उंचउंच आणि डेरेदार. झाड होतं आंब्याचं उन्हाळ्यात या झाडाला खूप आंबे येत. ते झाड वाटसरुंना उन्हात सावली देई अन् सावलीबरोबर गोड रसाळ आंबेसुध्दा भरभरुन देई, पण त्या बदल्यात ते माणसाकडून काहीच मागत नव्हतं. देणं हेच त्याला ठाऊक.

पावसाळ्यात त्या झाडाला पाणी मिळाले की, पाणी पिऊन ते झाड हुशार व्हायचं आणि मग पानाची सळसळ करुन ते त्या पावसाचे आभार मानायचं. माणसाने मात्र त्या झाडाला कधीच पाणी घातलं नाही. तरी ते झाड माणसावर कधी रुसल नाही. रागावलं नाही. आपली मुळे जमिनीत खोलवर घालून पावसाचं जमिनीत जिरलेल पाणी ते शोशून काढायचं आणि त्या

जमिनीतील पाण्यावर गुजगोष्टी करत ते डौलानं डोलायचं.

एकदा काय झालं वैशाखाचा महिना होता. त्या आंब्याच्या झाडाला खूपच आंबे लागले होते, पण ते अजून चांगले पिकले नव्हते. थकला भागला एक वाटसरु त्या आंब्याची पसरलेली दाट सावली पाहून त्या सावलीच्या आश्रयाला आला. निवांत थोडा वेळ तो बसला. गार वारा अंगावर घेत विसावला. थोड्या विश्रांतीनंतर झाडाला लागलेले आंबे पाडण्यासाठी तो काठी धरुन त्या झाडावर चढला, त्यानी आंब्यासाठी त्या झाडाला काठीने चांगलेच झोडपले. झाडाला लागलेले अर्धे कच्चे आंबे पटापट खाली पडले पण त्या बरोबर आंब्याची पाने ही खाली पडली. काही फांद्याही तुटल्या. आंब्याचा अन् पानाचा

खच खाली पडला. झाडाचं विव्दळणं त्या माणसाला ऐकू गेलच नाही. काठीने झाडावर प्रहार करणं त्या माणसाच चालूच होतं. तेवढ्यात काढीच्या मारानं त्या जाडावरचं एक चिमणीचं घरटं धपकन खाली पडलं. त्या तुटलेल्या घरट्यातून इवलीशी चिमणीची पिल्लं चिव चिव करत बाहेर आली. घाबरलेल्या, भेदरलेल्या त्या पिल्लांची चिव चिव वाढली त्यांच्या पंखात उडण्याचं बळ अजून पुरतं आलं नव्हतं.

त्या पिल्लांची वाढणारी चिव चिव ऐकून झाडाला असह्य झालं. त्याला राहावलं नाही. आता क्षणभर झाडाची सळसळ वाढली आणि एकाएकी ते झाड त्या माणसाशी बोलू लागलं. “कशाला मारतोस मला? अरे माझ्यावर लगडलेले आंबे पिकून मीच खाली पाडतो. त्या बदल्यात मी कुणाशी मोबदला तुझ्याकडून घेत नाही”.

माणूस शांतपणे ऐकत राहिला. तो झाडावरून हलकेच खाली उतरला. झाड पुढं म्हणालं, “उन्हातान्हात उभा राहून मी सावली देतो. पानं देतो, फळ देतो, त्या चिमणीने मोठ्या कष्टाने एक एक काटकी जमवून माझ्या आश्रयाला घर बांधलं, त्या घरट्यात तिनं पिलांना जन्म दिला, त्या घरट्यातील ती निरागस पिल्लं पाहून त्यांची बागडणारी चिवचिव ऐकून केवढी आनंदित व्हायची. पण आज तू त्यांच घरट मोडून टाकलस. ती खाली पडलेली पिल्लं पाहून मला अतोनात दुःख झालय. त्या पिल्लांनी तुझ काय वाईट केलं होतं?”

झाडाच्या या प्रश्नावर माणसाकडे उत्तर नव्हतं. तो निमुटपणे ऐकत राहिला. “तुला माहीत आहे, या झाडाच्या आश्रयाला अनेक जीव येतात. माझ्या बुंध्यापाशी बघ केवढी मुंग्याची, मुंगळ्याची रांग आहे. माझ्या फांद्यावर नाना प्रकारचे पक्षी येतात. कधी पोपट, कोकीळा, कावळा, खंड्या, चिमणी, चतुरपक्षी तर कधी मैना. त्यांची सोबत मला खूप आवडते. अनेक किटक, किडे माझ्या फांद्यांवर मनसोक्त फिरतात. हा सगळा माझा गोतावळा आहे. पण तू माझा सगळा गोतावळा माझ्यापासून दूर करू पाहतोस. अरे, पण तू माझी सगळी पानच गळून पडली, फांद्या तुटून पडल्या तर कोण आश्रयासाठी माझ्याजवळ येईल? माझ्या अंगाखांद्यांवर राहिल.”

झाडाचं सारं बोलणं ऐकल्यावर माणसाला त्याची चूक कळून आली. स्वतःचाच त्याला खूप राग आला. त्याला वाटलं माणूस किती स्वार्थी आहे. स्वतःपुरतच पाहतो, स्वतःचाच विचार करतो. पण हे झाड मात्र इतरांचा विचार करतं. किती परोपकारानं जगतं. झाडाचा हा एक जरी गुण माणसांनं उचलला तरी त्याचं आयुष्य या झाडासारखं बहरून जाईल. त्याने हातातली काठी दुरवर भिरकावून दिली. अन् खाली पडलेल्या त्या चिमणीच्या पिल्लांना अलगद मायेने जवळ घेतले.

श्री. एकनाथ आव्हाड

९८२१३३९६३५

मकर संक्रांत

नमस्कार बालमित्रांनो

‘तीळगुळ घ्या गोड गोड बोला’

आपले सण उत्सव हिन्दू संस्कृतीचा महत्वाचा भाग आहेत. नवीन वर्षाच्या सुरवातीला येणारा पहिलाच सण म्हणजे ‘मकर संक्रांत’. जानेवारी महिन्यात चौदा किंवा पंधरा तारखेला येणारा हा एकमेव सण ज्या दिवशी सूर्य मकर राशीत प्रवेश करतो, म्हणून आपण या सणाला ‘मकर संक्रांत’ असे म्हणतो.

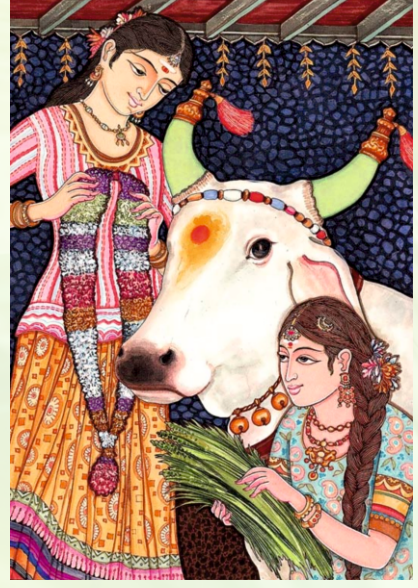
‘मकर संक्रांत’ हा सण संपूर्ण भारतातील सर्व राज्यांमध्ये तसेच नेपाळमध्येही वेगवेगळ्या पध्दतीने साजरा करतात. मराठी महिन्याप्रमाणे पौष महिन्यात सूर्य दक्षिणायनातून उत्तरायणात प्रवेश करतो (आयन म्हणजे ढकळणे/सरकणे) संक्रातीपासून दिवस थोडाथोडा मोठा होत जातो. साधारण रथसप्तमी पर्यंत तो स्थिर होऊन सूर्याची

राशी बदलते म्हणून संक्रातीपासून रथसप्तमी पर्यंत ‘मकर संक्रांत’ या सणाचे महत्व आहे. या कालावधीमध्ये वेगेवेगळ्या प्रकारे सूर्याची उपासना, चांगले आरोग्य, सुख, शांती आणि अखंड सौभाग्य मिळण्यासाठी केली जाते.

मकर संक्रांत हा सण थंडीमध्ये येतो. थंडीमध्ये शरीराला स्निग्ध पदार्थाची खूप गरज असते म्हणून संक्रातीला तीळ गुळाचे लाडू खातात. तीळ सूर्याला अर्पण करतात. तीळ अग्नीत टाकतात व तीळाचे उटणे करून स्नान करतांना अंगाला लावतात. आपला देश हा शेतीप्रधान असल्यामुळे ग्रामीण भागात मकर संक्रांत हा सण मोठ्या उत्साहात साजरा करतात. महाराष्ट्रात संक्रांत हा सण तीन दिवस साजरा करतात. पहिल्या दिवसाला भोगी म्हणतात. या दिवशी बारा प्रकारच्या भाज्या एकत्र करून भाजी

बनवतात व तीळ लावून भाकरी बनवतात. तीळ, तांदूळ, हळद-कुंकू वाहून सूर्याची पुजा करतात. त्यामध्ये ऊस, बोर, पेरु, गाजर, हुरडा, ओंबी, ओला हरभरा हे सर्व एकत्र भरून त्याचा वाण तयार करतात व तो पूजेसाठी वापरतात. शेतात पिकणारे सर्व धन-धान्य सूर्याला व देवांना अर्पण करण्याची ही पध्दत हजारो वर्षांपासून चालत आलेली परंपरा आहे. लग्न झालेल्या स्त्रिया हळदी-कुंकू करतात. एकमेकींना तीळगुळ देतात. नवविवाहित मुलींना तीळाच्या हलव्याचे दागीने घालतात. लहान मुलांना बोरन्हाणं घालतात. नवीन सुनेला पहिल्या संक्रातीला सौभाग्याचे दागीने व नवीन साडी भेट देतात.

तामिळनाडू मध्ये मकर संक्रात हा सण पोंगल नावाने प्रसिध्द आहे. तिथेही हा सण तीन दिवस साजरा करतात. पहिल्या दिवशी सूर्य पोंगल, दुसऱ्या दिवशी मट्टू पोंगल, तिसऱ्या दिवशी कन्या पोंगल म्हणतात. या तीन दिवसात लक्ष्मीची, पशु-धनाची पुजा करतात. शेवटच्या दिवशी अंगणात मातीच्या भांड्यात खीर बनवतात, त्या खीरीचा नैव्यद्य दाखवतात व ती खीर नंतर प्रसाद म्हणून वाटतात. अशा प्रकारे संक्रात हा सण साजरा करतात.

बांगला देशात गंगास्नान करून तीळ दान करतात. संक्रातीच्या दिवशी गंगासागर येथे गंगास्नान करण्यासाठी भाविक गर्दी करतात.

उत्तर प्रदेशामध्ये १४ डिसेंबर पासून १५ जानेवारी पर्यंत जत्रा असते. त्या जत्रेला माघ जत्रा म्हणतात. या पर्वात गंगास्नान करून दान धर्म

केल्यानंतर पूण्य मिळते असे समजतात. खिचडी बनवतात ती दान करतात व नैव्यद्य म्हणून देवाला अर्पण करतात व ती प्रसाद समजून वाटतात.

हरियाना आणि पंजाब मध्ये संक्रातीच्या आदल्या दिवशी दारात अग्नी पेटवून त्यामध्ये मक्याच्या लाह्या, गुळ, तांदूळ इत्यादी पदार्थांची अग्नीत आहूती देतात. घोघरी जाऊन लोकगीत म्हणत लोडी मागतात तीलगुळाच्या शेंगदाने घालून रेवड्या बनवतात. त्या सर्व मित्र मैत्रिणींना नातेवाईकांना वाटतात.

गुजरात मध्ये पतंग उडवून मकर संक्रातीचा आनंद लूटतात.

अशा प्रकारे 'मकर संक्रात' हा सण मोठ्या आनंदात साजरा करतात.

- लता गुठे

९८७०६९७९२४

दिलेल्या चित्रावरून गोष्ट तयार करून पाठवा
Write the story on given picture & send us

Raghu and Silly

'Temporary' Raghu is repeating this spelling. He thinks this is a difficult word. He knows that it means, 'far is a limited time.' He does not like this word at all. But his Dad has told him this word and its meaning. Dad has made him to learn the spelling. Dad uses this word often. Because Raghu is with his dad and Mom in a 'temporary' home.

Raghu's new home is far away from his old home. Raghu is missing his friends. Here he cannot play with Chunny, Munny, Guddi, Raju and others. His Dad has promised that they will go back to their old home when it will be redeveloped into a new tall tower. 'Redevelopment' is another big word to learn! Raghu's Dada has gone to states for three years. Raghu's Mom says that after three years Dada will come back. So too all of them will go back to their old home after three years.

Meanwhile sad Raghu is alone without his friends and Dada. He

is standing in the balcony. A big Jamun tree is spreading its arms and calling him. The tree is evergreen. Raghu's Mom tells him that there will be sweet, purple Jamun fruits on the tree in May and June. It is December now. The brown branches and green leaves look like a print on a blue bed sheet of sky.

Suddenly there is a chirping sound, Raghu tries to imitate it. But he cannot do it properly. Raghu can say 'Kow Kow' exactly like a crow. But he cannot chirp. A small creature with eyes like beads is looking at Raghu. Is it a mouse? He wonders! But this little creature does not have a tail like a mouse. Is it a house-lizard? Raghu does not like lizards. He tries to not shoo away the creature on the tree. But it is not scared by Raghu's voice. Then Raghu looks at the beautiful tail. Oh! it is like a grey paint - brush. 'Mom, mom, come here! I want to show you something.' Raghu's mom comes

near him and says. 'It is a squirrel Raghu! 'Can I Catch it and keep it as a pet in a cage, mom? Raghu asks, 'Would you like to bound to this balcony and stay in one place? No ! answers Raghu. Then it is better to leave her alone. Let her have a name? 'Yes of course you can!' Then I will call back to the kitchen.

Raghu finds a new friend in Silly. Every morning he spends watching Silly. Sometimes Silly joined by another squirrel. Raghu names it Sally,' Silly and Sally are forever playing hide'n Seek on the tree. They can easily jump from branch to branch. Silly looks very pretty. She stands on her hind legs and holds something in two tiny hands. Her mouth is eating something from her own hands. Her tail is spread like a bush. Raghu tries to feed peanuts from his hands to Silly. But Silly never comes near him. She always stares at Raghu from a long distance. Sometimes Raghu is inside when Silly jumps on the balcony - railing. Silly and Sally are swift runners. Raghu enjoys their play. He never tries to catch them. He remembers his mother's warning. Who will like to be tied down in a cage? Silly and Sally are always chirping. Raghu Cannot copy their voice.

This year, Raghu gets a novel gift for his birthday. It is an instrument called 'Binoculars,' Raghu Dad teaches him to use his gift. Dad holds it near Raghu's

eyes and asks him to look at the Jamun tree. Raghu is surprised. Silly and Sally are staying back at Raghu. They seem so near, as if he can touch them. The brown-black-white strips in their body are charming. Raghu extends his hand to touch them. Raghu's Dad and Mum start laughing. Raghu's mom takes him near a mirror and says. 'Raghu, can you see the other Raghu in the mirror? You cannot touch him. It is your image. It is not real you. So far you cannot touch Silly and Sally. But you can watch their play closely. They are up and away on the tree only, Because of a special glass, they seem bigger and near. Raghu runs back to the balcony with his new gift.

Day by day, he is becoming expert in using the binoculars. Sometimes he finds new birds on the tree. Soon three years are over. Raghu is older. He goes now every Sunday with his Dad to a bird-watcher's club. Bird-watching is Raghu's new hobby. Raghu's Mom is no longer worried. Raghu gets fresh air when he goes out for trekking and bird-watching. He is no longer stuck to the cartoon channel. To watch Chipmunks on T.V. is forgotten. Raghu's Mom thanks Silly and Sally for the change in Raghu. Raghu and his friends enjoy Birds watching.

Kalpana Kothare
022-26104552

JUNGLE

Look at the animals- birds and fill in the missing vowels for each animal name

P _ r _ _ t

L _ o n

M _ n _ e y

D _ c k

E _ e _ h _ n t

H _ _ e

Join The Dots

शोध आणि शास्त्रज्ञ

एडिसन-

एडिसन यांना शोधांचा जनक असे म्हटले जाते, कारण त्यांनी १०० पेक्षा जास्त शोध लावले आहेत. एडिसन यांचे पूर्ण नाव थॉमस एडिसन. त्यांचा जन्म फेब्रुवारी १९५७ साली झाला. लहान असतांना ते तुमच्या सारखे खट्याळ व चौकस वृत्तीचे होते. त्यांना विज्ञानाची पुस्तके वाचायला अतिशय आवडत असत. त्यांना आई, वडलांनी, शिक्षकांनी एखादी गोष्ट सांगितली की ती ते सहजा सहजी मान्य करत नसत. त्यांना पुरावे द्यावे लागत. विज्ञानाची पुस्तके वाचून लहाणपणी सोपे सोपे प्रयोग करत असत. ते केल्यानंतर त्यांच्या बुद्धीमत्तेचे सर्वांना कौतूक वाटत असे. लहाण असतांनाच वाफेवर चालणारे इंजिन तयार केले. शाळेत असतांनाच त्यांच्या घरातच एका खोलीत छोटीशी प्रयोगशाळा तयार केली होती. ते वाचलेल्या, पाहिलेल्या अनेक गोष्टींवर खूप विचार करत असत. असे का? तसे का? हे असेच

का होते? ते तसच का? असे एक ना दोन अनेक प्रश्न त्यांच्या मनात निर्माण होत असत. एडिसनच्या डोक्यावर परिणाम झाला आहे असे समजून एडिसनला शाळेतून काढून टाकले. त्यानंतर त्याची आई शिक्षक असल्यामुळे तीने एडिसनला घरीच शिकवले. त्यांची घरची परिस्थिती तशी गरिबीची होती. त्यामुळे त्यांना प्रयोग करण्यासाठी सामान विकत घेणे शक्य होत नसे. त्यामुळे रेल्वेमध्ये पेपर सामान, चॉकलेट विकायला सुरुवात केली. थोडे पैसे जमले की लागणारे सामान विकत घेतले. ते सामान वापरून टेलिग्राफचे उपकरण शोधून काढले. त्यानंतर वयाच्या अवघ्या १५ व्या वर्षी प्रिन्टर तयार केले. दुसऱ्या महायुद्धाच्या काळात त्यांनी प्रिन्टरवर वर्तमान पत्र छापले. त्यामध्ये ते युद्धाच्या बातम्या छापत असत. त्यांच्या वृत्तपत्राचे नाव 'विकली हेराल्ड'.

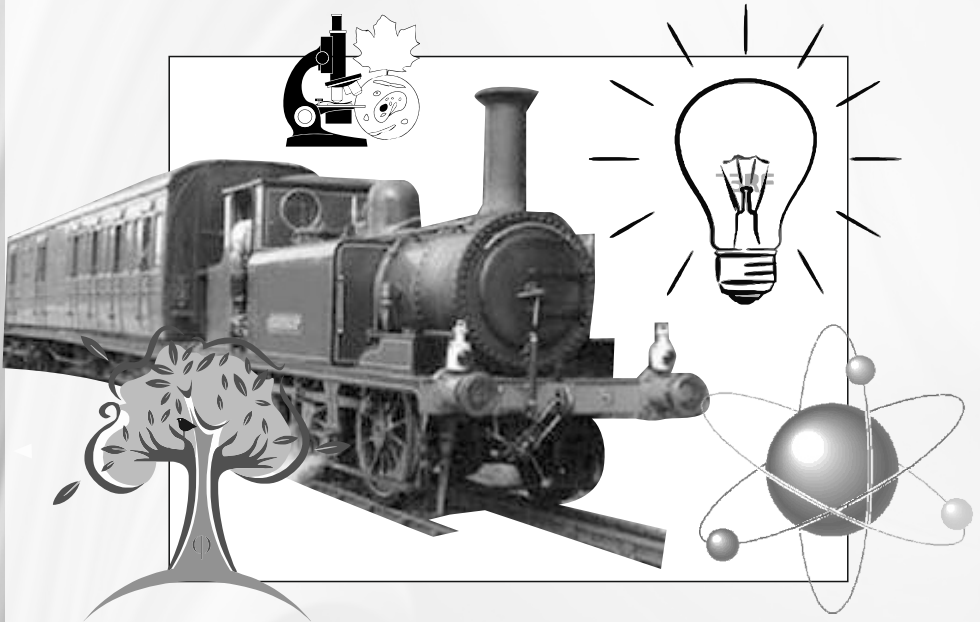
एकदा वर्तमानपत्रे विकण्याच्या नादात ट्रेन सुरु झाली. त्यांचे लक्ष

नव्हते, गाडीतून खाली पडत असतांना रेल्वेच्या गार्डने त्यांना कानाला धरुन आत ओढले त्यामुळे ते बहिरे झाले तरी त्यांनी त्याकडे लक्ष न देता आपले काम चालूच ठेवले. रेल्वेच्या डब्यात त्यांनी प्रयोग शाळा सुरु केली. तेथेच त्यांनी टेलिग्राफिचे यंत्र बनवले. ते विकून त्यांना ४०,००० डॉलर्स मिळाले. त्या पैशातून त्यांनी न्यूसर्जी येथे प्रयोग शाळा सुरु केली १९६८ साली. इलेक्ट्रिक बल्बचा शोध लावला, पिक्चर कॅमेरा, फोनोग्राफ, विजेच्या दिव्यांचा शोध लावून क्रांती घडवून आणली.

एकदा एक छोटासा मुलगा रेल्वे फाटकात खेळत होता. समोरुन भरधाव वेगाने एक ट्रेन येत होती. ते एडिसनने पाहिले पटकन उचलून बाजूला खेचले. तो मुलगा स्टेशन मास्टर मॅक्ॅंसी यांचा होता. एडिसनच्या उपकाराची फेड समजून त्यांनी आगगाडीच्या तारा यंत्राचे शिक्षण दिले. तेथेच त्यांना टेलिग्राफ ऑप्रेटरचे काम दिले. १९६९ मध्ये एडिसन टेलिग्राफचे इंजिनियर झाले.

- लता गुठे

९८७०६१७१२४

जंगलातील गम्मत

एक लहान मुलगी आईवर रागावली. आणि फुरंगटून, दूर, घराच्या कोपऱ्यात जाऊन, आपली खेळणी हाताळत बसली. ते करता-करता तिचा डोळा लागला. डोळे मिटताच लगेच एका क्षणात पोचली जंगलात. तिच्या खेळण्यावे झाले खरेखुरे प्राणी, आणि ते तिच्याशी खेळायला आले. तिच्याभोवती फेर धरून नाचायला लागले.

सगळे प्राणी :

आम्ही दोस्त सगळे, आलो खेळायला तुझ्यासंगे गऱ
गंमत-जंमत ही आपुली तू नको कुणाला सांगू गऱ

ससा :

मी आहे बघ कसा चिमुकला, मउ-मउ गोरे माझे अंग
टुणुक-टुणुक मी उड्या मारतो, पाहुन होती सगळे दंग
कान उबारून आपुले, घेतो येणाऱ्याची चाहूल गऱ ।।

अस्वल :

मी आहे अस्वल, माझे हे काळे-काळे केस पहा
मध शोधायला भटकत फिरणे, आहे माझा छंदच हा
मित्र आहे मी तुझा, घाबरू नको तू मला पाहून गऱ

वानर :

मी आहे अति-खट्याळ वानर, नारळ मजला आवडतो
झाडांवर मी उड्या मारतो, वेडावुनही दाखवतो
चल ये, मारू उड्या-उंच आपण दोघे झाडावर गऱ ।।

हत्ती :

मी हत्ती, बघ शरीर माझे अगडबंब हे कितीतरी
डुलत-डुलत मी सदा चालतो, त्यातच आहे मजा खरी
नदीकडे चल, मी घालेन आंघोळ तुला सोडेंने गऱ ।।

सिंह :

मी जंगलाचा राजा सिंह, मीही दोस्त तुझा आहे
आलो मी तुजला भेटाया, तसेच मैतर सगळे हे
मिळून आता आपण सगळे, चल खेळामधि रंगू गऱ ।।

सगळे प्राणी:

गंमत-जंमत ही अपुली तू नको कुणाला सांगू गऱ ।।

- सुभाष स. नाईक

९८६९००२१२६

Never insult those who are Poor or Ugly!

A bright, sunny morning. A garden of roses and other flowers. All flowers are talking to each other.

Rose:

(proudly to other flowers)
I am the king of all flowers. I am a symbol of beauty and love.

Jasmine : Rose,

we all know that you are the king of flowers. But remember each flower in this garden has some unique qualities. We all are members of a big family.

Each member in this family is important.

Rose : *(laughs loudly)*
Hey Jasmine , please

do not tell me about your ideas about a family.

I am supposed to be the

king of flowers.

Marigold:

Brother rose, we all have grown together in this garden. Our gardener chacha has taken a lot of efforts to nurture us. When dear breeze touches us lovingly, we all feel so happy.

We all share our happiness and sorrows with each other.

Lily: *(with a delicate smile)* Yes dear Marigold. We all are like a family and each member in this family plays a prime role. e.g. People worship God Ganpati with Hibiscus bhaiyya and Lord Shiva with all white flowers.

Sunflower: *(smiling brightly)* Our Tulsi didi is mainly used for medicinal

purposes. It is supposed to be a symbol of purity and piousness. Friend lotus is used to worship Lord Vishnu.

Hibiscus : (first time takes part in this conversation) Yes Sunny, and people use your oil for cooking. People love our scents and manufacture perfumes from us.

Jasmine: All of us should remember that besides our sisters and brothers, each part of our tree plays a vital role in our life.

Rose :
Do you mean our roots, stem, leaves and even thorns play an important role in our life? I certainly do not agree with you. People are attracted towards me and not our roots, stems and leaves .

In fact I hate these ugly thorns.

Jasmine : Rose brother, you should not be so much proud of yourself. No creature however small is insignificant.

Rose : (laughs) hahaha . Listen all of you, I do not believe in what you are saying.

(Leaves, stem, thorn and roots of rose bush take part in their conversation)

Leaves: Dear rose, we manufacture food for you.

Stem: We give you support.

Thorns : We protect you from getting plucked.

Roots: Hello everyone, do not forget us. We remain underground to

give you support and food.

Rose: Oh please stop it. I am the best and you all are surviving because of me.

(While this conversation is going on , a naughty boy enters the garden and starts plucking the flowers.He plucks many flowers and starts playing with their petals. Suddenly the boy is pricked by the thorns of the rose plant.Startled and hurt the boy leaves the garden. Thus rose and other flowers are saved.)

Rose : Dear brother thorn , today I have realised my mistake. Please allow me to apologize for my wrong accusations. Only outward beauty is not significant , it is the inward

quality that matters. We all together make the nature and the nature brings the heaven on earth.

Everyone together: Yes, people only admire flowers but destroy the nature. Actually if they try to breed all the flowers, then this place will become a heaven. People should know more about different flowers and their uses.Remember we all depend on each other. After all nature is everyones's best friend.

(All flowers lived in that garden happily forever and thus the garden became popular as HAPPY and JOY garden)

Mili Bhatt's

Select Language | हिंदी - English - Kannada

॥ स्लोक ॥
बालोत्पत्तयेन पुत्रोत्पत्तयेन च
कालो संस्कारो विद्यते चतुरे नमः ॥
॥ सुमन्त्रि ॥
सत्यवन्तु मेवासु बन्धु पृथ्वीपथी प्रथमनमः ॥

बालसंस्कार

आदर्श आणि सुसंस्कारित पिढी देव देवाचे भवितव्य !

पालक | शिक्षक | मुले | संस्कार | भाषा | अमरटाइटल | सर्कल | अर्थात्तः श्रेष्ठ | अर्थात्तः श्रेष्ठ

मंगल वयाचा मार्ग !

परीक्षेची चिंता
पालकगण्याचे
काही उपाय !

तैजोमय इतिहास !

आर्यभट्ट (४७६ - ५५०)

नेट से गो

“बालसंस्कार.कॉम”. तुमच्या इंटरनेटच्या अँड्रेस बारमध्ये www.balsanskar.com असे टाईप करा आणि ह्या साईटवरील ज्ञान, मनोरंजनयुक्त माहितीचा तुमच्या जीवनात फायदा करून घ्या.

ह्या साईटवर तुम्हाला विविध सण, उत्सव, धार्मिक कार्यक्रमाबद्दल माहिती मिळेल, जी तुम्हाला तुमच्या शालेय जीवनात नक्कीच उपयोगी पडेल. तुमच्या मनावर चांगले संस्कार करेल. एवढेच नाही तर ही साईट तुम्ही तुमच्या आई-वडिलांनाही दाखवा. ह्या साईटवर तुमच्या पालक आणि शिक्षकांसाठीही बरीच उपयुक्त माहिती आहे. अरे हो.., एक महत्वाचे तर सांगायचे राहिलेच. ते म्हणजे हि साईट मराठी, इंग्रजी आणि कन्नड भाषेतही उपलब्ध आहे. मग काय आहे की नाही मज्जा?

आता एक काम करा. अभ्यास करून झाला, हे पुस्तक वाचून झाले, आई-बाबांना मदत करून झाली की फावल्या वेळात ही साईट उघडा आणि त्यावरील माहितीने समृद्ध व्हा !

- ज्योती कपिले

९७६९१४१०७४

माझ्या प्रिय बालमित्रांनो “नेट से गो” या सदरात तुमचे स्वागत आहे !

कॉम्प्युटर म्हटलं की तुम्ही सगळे खूप खूप खुश असता. हो ना? कॉम्प्युटरवर आधी कोण बसणार यावरून तुम्ही ताई-दादा असो वा बाबा, सगळ्यांना मागे टाकता. कधी कधी तर तुम्हाला ताई-दादा सारखा अगदी अभ्यासही कॉम्प्युटरवर करावा असंच वाटत असतं. पण त्याला अजून अवकाश आहे. चला तोपर्यंत मी तुम्हाला ‘चेरी Land’ च्या प्रत्येक अंकात अशा काही साईटची नावं सांगेन की त्यामुळे तुम्हाला कोणी कॉम्प्युटरवर बसला आहात म्हणून ओरडणार नाही. ह्या साईटमुळे तुम्हाला तुमच्या शाळेतील प्रोजेक्ट बनवायला मदत होईल. तर कधी तुम्हाला वक्तृत्व स्पर्धेसाठी काही अद्ययावत माहिती मिळवता येईल.

काय मग खुश ना?

आजच्या साईटचे नाव आहे

निवीची करामत

आम्ही हिमाचल प्रदेशात सहलीला गेलो होतो. तिथे एका बागेत फुलझाडांच्या बियांची पाकिटं विकायला ठेवली होती. पाकिटांवर फुलांची छान-छान चित्र आणि त्या त्या फुलांच्या बिया त्या त्या पाकिटामध्ये एका पाकिटावर छान पिवळ्या-जांभळ्या फुलांचं चित्र होतं. म्हणजे एकाच फुलाच्या काही पाकळ्या पिवळ्या, तर काही पाकळ्या जांभळ्या.

“ह्या बिया घेऊया ना आई,” मी आईच्या मागेच लागले.

“उगीच नको निवी. तुझ्या आजीने आणल्या होत्या एकदा कुठूनशा बिया पण आपल्या हवेला रुजल्याच नाहीत त्या. पैसे फुकट गेले.”

“घे ना ग आई. बघ किती सुंदर फुलं आहेत. पाकिटावर.” मी मागेच लागले. फुल खरंच खूप छान होती. घरी गॅलेरीतल्या कुंडीत झाडाला अशी फुलं आली तर किती मजा वाटेल.

“बिया खूप महाग आहेत निवी.

रुजल्या नाहीत तर इतक्या लांब आणून परत पण देता येणार नाहीत.” आईने मला समजावायचा प्रयत्न केला.

“घे ना ग आई, मग दुसरं काही मागणार नाही मी, अगदी घरी जाईपर्यंत, प्रॉमिस.” “इतकी मागे लागलीय, तर घेऊया ना एक पाकीट,” बाबांनी असं म्हटल्यावर आईचा नाईलाजच झाला. पर्समधून पैसे काढून देताना तिने दुकानदाराला विचारलं, “हमारे यहाँ आएँगे क्या ये फूल?”

“पक्क्या आएँगे बहेनजी.” दुकानदाराने खात्रीपूर्वक सांगितले.

मग तर काय, घरी पोहोचल्यावर मी पहिलं काम काय केलं, तर गॅलेरीतल्या रिकाम्या कुंडीत पाकिटातल्या बिया लावल्याच.

खर तर कुंड्यामधल्या झाडांना पाणी घालायचं काम सरवूबाईचं. पण चुकून ती कुंडी रिकामी आहे असं वाटून पाणी घालायला विसरल्या तर? म्हणून सरुबाई

झाडांना पाणी घालून घरी गेल्या की मी एका छोट्या पेलातून पुन्हा पाणी आणून त्या रिकाम्या कुंडीत घालणारच. आता दोन-दोनदा पाणी मिळालं तर बियांची काय बिशाद की रुजणार नाहीत ?

पंधरा दिवसानंतर कुंडीत छोटी-छोटी रोप आली आणि भराभर वाढायलाही लागली. जरा मोठी झाल्यावर त्यांना कळ्याही आल्या आणि लवकरच पिवळी-जांभळी अशी मिश्र रंगांच्या पाकळ्यांची सुंदर फुलं रोपांवर डोलायला लागली. अगदी पाकिटावरच्या चित्रातल्या फुलांसारखीच सुंदर होती फुलं. त्या बागेतल्या दुकानवाल्याने आम्हाला फसवलं नव्हतं मुळीच.

तर परवा मी घरात छोट्या रबरी बॉलने टप्पे-टप्पे खेळताना अचानक बॉल या नव्या फुलांच्या कुंडीच्या बाजूने गेला, म्हणून मी बॉल काढायला कुंडीपाशी वाकले. फुलांमधून छान सुगंध येत होता. बॉल काढायसाठी असा कितीसा वेळ लागला असेल पण तेवढ्या थोड्या वेळातच मला गरगरलं, चक्कर येवून पडते की काय असं वाटलं. बॉल घेऊन मी आत आले आणि खुर्चित धप्पकन बसलेच. किती वेळा मला गरगरतच होतं.

जरा बर वाटल्यावर मी परत गॅलरीत गेले. आणि कुंडीतल्या फुलांचा पुन्हा वास घेतला. पुन्हा मला चक्कर आली. या वेळी जरा जोरातच मी पडता-पडता ग्रीलला पकडलं आणि पुन्हा धडपडत खुर्चीवर येऊन बसले. मग माझी खात्रीच झाली की फुलांच्या वासामुळेच चक्कर येतेय.

संध्याकाळी आई-बाबा आल्यावर त्यांनाही मी ही गंमत सांगितली. दोघंही हसले. माझ्या बोलण्याची गंमत वाटली त्यांना. खरं मात्र वाटलं नाही मुळीच. बंटीला मात्र या कुंडीजवळ जाऊ देता कामा नये. तो खूप लहान आहे. त्याला चक्कर आली तर, त्याला समजणार देखील नाही की त्याला काय होतय आणि तो कोणाला सांगू देखील शकणार नाही. त्यामुळे बंटीला ती सुंदर फुलं दाखवायचा माझा जो बेत होता, तो मी रद्द करून टाकला.

या गोष्टीला चार-पाचच दिवस झाले असतील आणि अचानक रविवारी दुपारी बेल वाजली. आईने दार उघडून पाहिलं तर बाहेर दोन माणसं डोक्यावर आंब्याच्या पाटया घेऊन उभी “नकोत आंबे आम्हाला” म्हणून आई दार बंदच करणार होती. तेवढ्यात त्यातल्या एकाने डोक्यावरची पाटी उतरवली आणि आतले

दोन आंबे काढून तो म्हणाला, “फळ तर बघा” असली हापूस आहे. रत्नागिरी हापूस.”

तेवढ्यात बाबा आतून आले आणि त्यांनी आईला विचारलं,” “कोण आलय ग नयना ? ” आणि आंबेवाल्याला पाहून म्हणाले, “ घे चांगले असतील तर, मी परवा आणलेले संपायला पण आलेत. निवीला पण आवडतात ना आंबे ?”

खरं तर आंबे सर्वानाच आवडतात. आईला पण, बाबांना पण, आणि मला पण. बंटीलाही रस पाजला तर तो मान उभी हलवून-हलवून आणखी रस मागतो. पण म्हणायचं काय तर “निवीला पण आवडतात ना आंबे ?”

“आत येऊ का बाई ?” जिन्यात गवत पसरेल ना ? दोघांपैकी एक जण म्हणाला. आईने मग सुरक्षा दरवाजा उघडून दोघानाही आत घेतलं. एरव्ही आम्ही कोणालाही घरात घेत नाही. बाहेरचा सुध्दा दरवाजा उघडत नाही. पण बाबा घरात आहेत म्हटल्यावर आईला घाबायचं कारणच नव्हतं ना.

आंबेवाल्यानी पाट्या खाली ठेवल्या आणि एकाने आतून थोड गवत जाढलं. मग

बाबा-आई आंबे बघायला वाकल्यावर पटकन चाकू काढला. मला तर वाटल की आंबा कापून दाखवेन चव कशी आहे ते पाहाण्यासाठी. पण त्याने चक्क बाबांच्या पुढ्यात चाकू धरला आणि आईला म्हणाला, “दागिने काढा अंगावरचे”.

आई थरथरायलाच लागली. बाबानाही घाम फुटला म्हणाला, “दागिने काढा अंगावचे.”

मला तर चक्कर यायला लागली. त्या फुलांचा वास घेतल्यावर आली होती ना, तशीच. काढा लवकर दागिने” आंबेवाला पुन्हा म्हणाला आई काय करणार ? तिने बांगड्या, गळातलं अस काढायला सुरुवात केली. तेवढ्यात दुसऱ्या आंबेवाल्याने त्याच्या खिशातून मोठ्ठा चाकू काढून बाबांच्या पुढ्यात धरला, म्हणाला “पैसे काढा असतील तेवढे. मोबाईल द्या दोघांचेही लवकर द्या, लवकर.”

त्यांनी अजून मला पाहिलं नव्हतं. वंटी तर आतल्या खोलीत झोपला होता. मी जरा लांब गॅलेरीच्या दरवाजापाशी उभी होते. पण मला घाम मात्र फुटला नाही. कारण उन्हाळ्याचे दिवस असले तरी गॅलेरीतून मस्त वारा येत होता. वाऱ्यामुळे

कुंडीतल्या फुलांचा वासही येत होता. त्यानी मला चक्कर यायला लागली होती पुन्हा. चक्कर - चक्कर यायच्या आधिच मला एक कल्पना सुचली टी.व्ही वरच्या चिंटू च्या साहसकथा पाहून सुचतात मला कधी-कधी छान छान कल्पना. पटकन कुंडीतली पिवळी- जांभळी फुलं तोडली, दोन्ही हातांनी जितकी तोडता येईल तितकी. आई-बाबांपाशी आले, आई आपली दागिने काढतेय, बाबा खिशातून मोबाईल, पैसे वगैरे.

मग चिंटू अंगात संचारल्यासारखी मी पुढे झाले. हातात सुन्या घेऊन बसलेल्या त्या दोघा आंबेवाल्यांच्या नाकापाशी ती फुलं धरली. पहाता पहाता ते महबूत आंबेवाले भूईसपाट झाले. मग बाबांनी त्यांच्या दोघांच्या हातातल्या सुन्या काढून घेतल्या आणि पोलिसांना फोन लावला. आईनेही मग उतरवलेले दागिने पुन्हा पटकन चढवले आणि पुन्हा-पुन्हा ती फुलं कुसकरून त्या आंबेवाल्यांच्या नाकांसमोर धरत राहिली. तेवढ्यात पोलिस आलेच.

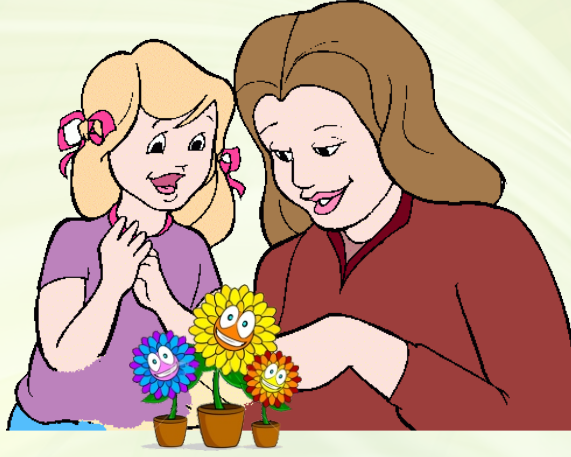
पोलिस आंबेवाल्यांना उचलून घेऊन गेले. पण इंस्पेक्टरकाका आई-बाबांना प्रश्न विचारण्यासाठी थांबले होते. एव्हाना आई-बा सावरले होते. “ते बेशुध्द कसे

पडले बुवा?” इंस्पेक्टरकाकांनी विचारलं.

“ती आमच्या निवीची करामत” बाबा म्हणाले. मग जांभळ्या-पिवळ्या फुलांच्या मदतीने मी आंबेवाल्यांना कशी चक्कर आणली ते बाबांनी सांगितलं.

मग इंस्पेक्टरकाका आलेच गॅलेरीत आमची रोप पहायला. घाई-घाईत उपटल्यामुळे रोपं आणि फुलं अगदी कोमेजली होती. तरीही कुंडीचे फोटो इंस्पेक्टरकाकांनी त्यांच्या मोबाईलवर घेतलेच आणि मग वाकून फुलांचा वासही. गरगरतयसं अस वाटल्यावर मग ते पटकन उभे राहिले.

एव्हाना इमारतीत पोलिसांना पाहिल्यामुळे त्यांच्या पाठोपाठ सगळे शेजार पाजारचे जमले. आवाजाने बंटीला जाग आली असणार. तो रांगत-रांगत आला. समोर जमिनीवर कुसकरलेली फुलं पडली होती. रांगत-रांगत बंटी फुलांपाशी पोहोचला. तो फुलं हातात घेणार तेवढ्यात आईचं लक्ष गेलं म्हणून बरं. तिने पटकन बंटीला कडेवर घेतलं. त्या दिवशी रात्रीपर्यंत इमारतीतली माणसं माझं कौतुक करायला येत होती. कुंडीतली रोपंही पाहून जात होती.

साहजिकच रात्री आम्हा सर्वांनाच झोपायला उशीर झाला.

मला जाग आली तेंव्हा आई कुठे दिसली नाही. स्वैपाकघरातच असणार, म्हणून मी पाहायला गेले तर तिथेही नव्हती ती. तेवढ्यात गॅलेरीत खुडबुड ऐकू आली म्हणून मी तिथे गेले. पाहते तो काय आईच्या हातात जांभळ्या- पिवळ्या फुलांच्या बियांचं ते पाकीट होतं. आई त्यातून नव्या बिया काढून कुंडीत लावत होती.

“महाग म्हणून घेत नव्हतीस ना आई तू या बिया ?” मी म्हटलं.

“महाग होत्या खऱ्या. पण त्याच्यामुळे सोनं. पैसे, मोबाईल सगळ तर वाचलंच. पण आपले लाखमोलाचे जीवही वाचले निवी. आईने बोलता-बोलता त्याच

मातीच्या हातांनी मला जवळ घेतलं.”

तेवढ्यात बंडी रांगत-रांगत आलाच. मग आईने त्याच मातीच्या हातांनी त्याला उचलल आणि मला म्हणाली, “ ते बियांचं पाकीट आत बांधून टेबलावर ठेव निवी. महागाचं असलं तरी फार मोलाचं आहे ते.”

पुढल्या वर्षी आमचे काका हिमाचल प्रदेशात सहलीला जाणार आहेत, त्या फुलांच्या बियांच्या किती-किती पाकिटांना मागणी आहे. प्रवासाहून परत येताना बहुतेक त्या पाकिटांनीच भरणार आहे काकांची बॅग.

डॉ. सुमन नवलकर

०२२-२४१५०६६५

९९६९०२८९६७

SEASONS

enterprises pvt. ltd.

Plaza Asiad, Station Road,
Santacruz (W), Mumbai - 400 054
Tel.: +91 22 26042798

बँक ऑफ इंडिया

नातं बँकिंग पलिकडचं

निरोगी केसांचा
आयुर्वेदिक फंडा

कृपा हेअर टॉनिक

विशेष वैशिष्ट्ये

तात्पुरता कृत्रिम सुगंध, तात्पुरता कृत्रिम थंडावा तसेच खोबरेल ऐवजी अन्य स्वस्त पर्यायाच्या मोहाला बली न पडता केसांच्या आरोग्याला गुणकारी वड पारंब्या, आवळा, ब्राम्ही सारख्या १३ वनस्पतींचा वापर करून गुणवत्ता टिकवणारे उत्पादक.

केस पूर्ण कालेभोर, लांबसडक, दाट व चमकदार होतात. केस गळणे, पिकणे, खवडे, कोंडा होणे थांबते. चाईवर रामबाण उपाय. उव्हाचा त्रास, डोळ्यांची आग व जळजळ थांबते. शांत झोप येण्यासाठी अतिशय उपयुक्त

उत्पादक : कृपा औषधालय
मु. पो. धोपावे, ता. गुहागर-४१७७०३
जि. रत्नागिरी (महाराष्ट्र)

सर्व
केमिस्टकडे
उपलब्ध